

Rozjímanie na nedeľu 26. týždňa v Cezročnom období (cyklus C)

Rozjímanie na nedeľu 26.
týždňa v Cezročnom období
(cyklus C). Navrhované témy
sú: cítiť potreby druhých;
otvoriť sa Božiemu
milosrdenstvu; byť citlivejší
voči utrpeniu.

„BOL ISTÝ bohatý človek. Obliekal sa
do purpuru a kmentu a deň čo deň
prepychovo hodoval“ (Lk 16, 19). Tak
začína podobenstvo o bohatom
Epulónovi a chudobnom Lazarovi.
Prvý sa tešil z okázalého bohatstva,

zatiaľ čo pred bránou jeho domu žil muž plný rán, ktorý sníval o tom, že sa bude môcť nasýtiť zvyškami, ktoré padali z bohatého stola. Bol v tak zúfalej situácii, že nemal ani silu odohnať psov, ktorí sa k nemu približovali, aby mu lízali rany.

V tomto príbehu Pána je prekvapujúca slepota Epulona. Mnohokrát videl Lazára polospiaceho pred bránou svojho domu; dokonca ho niekedy s pohrdaním odsunul, aby mohli vojsť jeho hostia. Ale nikdy sa nezastavil, aby sa na neho skutočne pozrel. Nie je ochotný strácať čas s človekom, ktorý mu nemôže priniesť žiadny prospech. „Lazar, ktorý leží pred bránou, je živým volaním k bohatému, aby si spomenul na Boha, ale bohatý toto volanie neprijíma“[1]. Je tak ponorený do svojho pohodlia a egoizmu, že si nedokáže uvedomiť, že v tom chudobnom človeku sa nachádza brána k jeho oslobodeniu.

A to, čo sa stalo Epulónovi, sa môže stať každému z nás. Keby pustil Lazára do svojho života a podelil sa s ním aspoň o svoj čas, mal by lepšie podmienky na stretnutie s Pánom, lebo Božie bohatstvo sa často prejavuje v chudobe ľudí.

Ježiš nás pozýva, aby sme si uvedomili potreby ľudí okolo nás, aby sme boli citlivejší voči nášmu okoliu. Keď žijeme s Kristom, menej sa staráme o svoje vlastné problémy a naopak, väčšiu váhu nadobúda zdravá starostlivosť o tých, ktorí sú v núdzi. Preto svätý Josemaría mohol napísať: „Chudobní — vravel náš priateľ — sú mojou najlepšou duchovnou knihou a hlavným motívom mojich modlitieb. Spôsobujú mi bolesť a je to Kristova bolesť, ktorá ma trápi. A pretože ma to bolí, viem, že ho milujem a že milujem ich“[2].

VÝZNAM Ježišovho podobenstva o bohatom a chudobnom sa prejavuje v druhej časti. Pán nám rozpráva, že po istom čase obaja protagonisti umierajú. Ale zatiaľ čo chudobný Lazar, zvyknutý na hladný a nepohodlný život, je anjelmi odnesený do Abrahámovho lona, bohatý zostupuje do pekla a trpí nepredstaviteľnými mukami. Zaujímavé je, že až keď ich oddeľuje neprekonateľná priepasť, bohatý konečne upriami svoj pohľad na Lazára. „Otec Abrahám, zľutuj sa nado mnou a pošli Lazára, nech si namočí aspoň koniec prsta vo vode a zvlaží mi jazyk, lebo sa hrozne trápim v tomto plameni!“ (Lk 16, 24), prosí. Zvyknutý na život plný pôžitkov, aj po smrti naďalej vnímal ostatných len ako prostriedky na uspokojenie svojich potrieb.

Chladné správanie bohatého Epulona voči ostatným nakoniec určilo jeho večný osud. Pre svoju neschopnosť

cítiť milosrdenstvo voči potrebám svojho blížneho sa nedokázal otvoriť Božiemu milosrdenstvu, jedinej ceste, ktorá nás vedie priamo do neba. „Príbeh jasne varuje: Božie milosrdenstvo voči nám súvisí s našim milosrdenstvom voči blížnym; keď chýba toto, ani tamto nenájde miesto v našom uzavretom srdci, nemôže vstúpiť. Ak neotvorím dokorán dvere svojho srdca chudobnému, tie dvere zostanú zatvorené. Aj pre Boha“[3]. Zakaždým, keď zakúsime Božie milosrdenstvo, v hĺbke duše zaznieva výzva, aby sme sa na oplátku starali o tých, ktorí potrebujú naše súcitné srdce. Ježiš nám to pripomína vo svojom podobenstve: len ak premeníme naše mestá na miesta plné súcitu, vybudujeme „božské cesty na zemi“[4].

„KREŠŤANSKÁ STAROSTLIVOSŤ o druhých,“ pripomína prelát Opus Dei, „vychádza práve z nášho spojenia s Kristom a z našej identifikácie s poslaním, ku ktorému nás povolal“[5]. V modlitbe formujeme svoje city podľa Ježišových. Keď pozorne kontemplujeme Ježiša v jednoduchosti Eucharistie alebo cítime jeho prítomnosť v hĺbke svojej duše, pochopíme veľkosť, ktorá sa skrýva v slovách svätého Pavla: „Veď poznáte milosť nášho Pána Ježiša Krista, že hoci bol bohatý, stal sa pre vás chudobným, aby ste sa vy jeho chudobou obohatili“ (2 Kor 8, 9). Aj my pocítíme potrebu vzdať sa svojich malých bohatstiev, aby sme ich mohli zdieľať s tými, ktorí to najviac potrebujú.

„Sme tu pre zástup: nikdy nie sme uzavretí, žijeme tvárou k davu a v duši máme vryté slová Ježiša Krista, nášho Pána: „Je mi ľúto tohto

zástupu, lebo už tri dni sú so mnou a nemajú čo jesť“[6]. Kresťan nie je ľahostajný voči utrpeniu sveta; naopak, keďže vie, že je Božím synom, vie, že je dedičom sveta, aj jeho ťažkostí. Preto môžeme prosiť Ježiša, aby nám dal srdce podľa svojho vzoru, „aby do neho vošli všetky potreby, bolesti, utrpenia mužov a žien našej doby, najmä tých najslabších“[7].

Mária sa vždy považovala za chudobnú v Božích očiach, a preto mohla v každom okamihu vnímať stopy jeho diela. Toto božské bohatstvo jej umožnilo uvedomiť si aj *chudobu* ľudí, ktorí ju obklopovali, to znamená ich potreby. Môžeme ju prosiť, aby nás urobila citlivejšími voči ľuďom, ktorí sú nám blízki, vedomí si toho, že tam nachádzame aj nebo.

[1] František, *Audiencia*, 18-V-2016.

[2] Svätý Josemaría, *Brázda*, bod 827.

[3] František, *Audiencia*, 18-V-2016.

[4] Svätý Josemaría, *Boží priatel*,
bod 314.

[5] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*,
1-XI-2019, bod 10.

[6] Svätý Josemaría, *List 24*, bod 23.

[7] Fernando Ocáriz, *Pastiersky list*,
14-II-2017, bod 31.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sk-sk/meditation/nedela-26-tyzdna-v-
cezrocnom-obdobi-cyklus-c/](https://opusdei.org/sk-sk/meditation/nedela-26-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi-cyklus-c/)
(22.03.2026)